

О.Г. РЯБЕКА (кандидат політичних наук, викладач кафедри управління, інформаційно-аналітичної діяльності та євроінтеграції Інституту управління та економіки освіти НПУ імені М.П.Драгоманова)

Національний педагогічний університет імені М.П.Драгоманова, Київ

E-mail: ryabeka@bigmir.net

ІНТЕРЕСИ ПЛАНЕТАРНОЇ СПІЛЬНОТИ ЯК ЧИННИК ФОРМУВАННЯ СВІТОВОЇ ДЕРЖАВИ

У статті доводиться гіпотеза, що глобалізаційні процеси, які нині супроводжуються становленням онтологічної, інформаційної, семантичної, організаційної єдності світової спільноти, мережевого суспільства, планетарної комунікації, рано чи пізно матеріалізуються у Світову державу з усіма елементами, що притаманні національній державі.

Ключові слова: глобалізація, інформатизація, семантична, онтологічна, організаційна і інформаційна єдність, планетарний соціальний організм, Світова держава, Світовий Уряд.

Актуальність теми дослідження місця і ролі інтересів планетарної спільноти у формуванні Світової держави полягає у гострій суспільній потребі відтворити провідні тенденції еволюції сучасного політичного процесу, що потребує становлення якісно нової і більш демократичної структури управління світовим розвитком. Наше бачення проблеми формування державної влади планетарного масштабу полягає у тому, що макрорівень не відмінняє закони і закономірності формування її на нижчих рівнях організаційного упорядкування життєдіяльності світової спільноти.

Стан наукової розробки проблеми витоків формування влади на планетарному рівні фактично близький до нуля, оскільки про планетарний рівень рідко стає предметом дослідження взагалі і політичною наукою зокрема. Вважається, що ще не настав час узагальнень такого масштабу. Проте терміни на кшталт «громадянин Всесвіту», «Світове село», «Світова держава», «Світовий уряд», «Світове громадянське суспільство» достатньо часто використовують як конвенційні семантичні одиниці, коли йдеться про глобальні процеси в рамках планетарного рівня. Сьогодні ситуація дещо змінюється за рахунок вивчення планетарних мегатенденцій, серед яких є ноосфера, планетарне мислення, космополітична свідомість, планетарна свідомість, глобалізація, глокалізація, становлення онтологічної, інформаційної, семантичної, організаційної єдності світової спільноти, мережевого суспільства, планетарної комунікації та ін.

Робоча гіпотеза статті полягає у тому, що узагальнені інтереси планетарної спільноти мають сформувати Світову державу і Світовий уряд. Тому метою запропонованого дослідження є стисло охарактеризувати елементи звичайної держави, сформованої за національними ознаками, що мають бути відтворені на планетарному рівні.

Основним джерелом формування національної держави як суб'єкта

специфічної форми влади, що може мати насильницький характер, є, як відомо, інтереси народу. Інтереси народу віддзеркалені у науковій політологічній спадщині як багатогранна проблема. Серед сучасних українських філософів та політологів цю теми активно вивчають В. Андрущенко, В. Бех, В. Волович, Г. Воловченко, Ф. Гекман, Г. Горак, М. Горлач, Л. Губерський, Я. Дашкевич, В. Дубінін, В. Євтух, О. Єфімець, А. Заїченко, В. Іванишин, О. Картунов, В. Кремень, В. Крисаченко, І. Курас, М. Молчанов, І. Надольний, О. Нельга, В. Нікітюк, І. Онищенко, А. Пономарьов, Б. Попов, В. Попов, В. Трипольський, В. Шевчук, Л. Шкляр, Н. Шульга та інші.

Гносеологічний аспект інтересу свідчить про те, що він є елементом суб'єктивного, ідеальним збудником подій суспільного життя. Чимало цікавих думок на рахунок інтересу висловив Дж. Локк, зокрема про те, що всі люди схильні до помилок і відчують спокусу помилятися під впливом пристрасті або інтересу [1, С. 198]. Найчастіше люди користуються своїм розумом у тій мірі, в якій це відповідає їх настрою, зацікавленню або пристрасті [1, С.204]. Якщо ж інтереси або пристрасть приваблює думку людей до якої-небудь теми, то і про неї вони міркують на свій лад: краще чи гірше, але це відповідає їхнім звичаям, і це краще з того, що вони знають [1, С. 214]. На гносеологічному підході до інтересу наполягає А.Г. Здравомислов. Він пише, що інтерес є вихідним моментом окремого явища, окремої події, певної послідовності подій, основою ідеології, важливим стимулом розвитку наукового пізнання [2, С. 79]. Водночас інтерес – основа системи цінностей, культури. Культура – арена взаємодії, боротьби інтересів [2, С.80]. Інтереси відкривають шлях до пізнання природи. Пізнаючи інтереси, ми пізнаємо причини соціальних діянь соціальних суб'єктів [2, С.86,97]. Інтерес – складне і багатопланове суспільне відношення, яке знаходиться в тісному органічному зв'язку з потребами та ідеалами. Залежно від задоволення одних потреб і виникнення інших потреб інтереси не спрощуються, а ускладнюються, стають більш багатогранними [2, С. 151].

Узагальнюючи вищевикладене, ми маємо вказати на власне розуміння поняття «інтерес». На нашу думку, корисним для реалізації мети цього дослідження є сприйняття інтересу як властивого людям ставлення до життя, що виражає позитивну або негативну спрямованість її активності, діяльності, історичної творчості на пошук, вибір, використання або створення шляхів, засобів, способів, норм, соціальних інститутів, здатних задовольнити людські потреби [3, 289с.]. Тепер проаналізуємо носія інтересу, тобто поняття «народ», яке ми розглядаємо як синтетичне і різнобарвне. В умовах плюралістичного мислення кожна грань цього багатозмістового поняття має право на існування. З позицій демографічного підходу народ – це все населення будь-якої країни чи регіону. Етнографічний підхід дозволяє розглядати народ як певний етнос, який, у свою чергу, може мати мікро-, мезо- і макродиференціацію. З політичних позицій народ – це більша частина населення, яка займається фізичною та

Інтереси планетарної спільноти як чинник формування світової держави

розумовою працею і виконує рішення елітних груп та політичних лідерів. З класових позицій народ є більшість суспільства, яка експлуатується меншістю. З боку націоналізму народ становить складову частину нації. Народ можна розглядати також як моноетнічну та поліетнічну спільність. Звернення до вітчизняного «Політологічного енциклопедичного словника» (2004) доводить, що у сучасній політологічній науці термін «народ» використовується у значенні «історично змінна спільнота соціальних груп, яка включає в себе на різних етапах історії класи і прошарки, що беруть участь у розв'язанні проблем суспільного розвитку» [4, С. 376].

Отже, на нашу думку, корисним для реалізації мети цього політологічного дослідження є сприйняття інтересу народу як властиве людям, що проживають на певній території і у певній країні/державі, ставлення до життя, що виражає позитивну або негативну спрямованість її активності, діяльності, історичної творчості на пошук, вибір, використання або створення шляхів, засобів, способів, норм, соціальних інститутів, здатних задовольнити людські потреби. Інтереси народу разом з потребами та цінностями, спонукаючи суб'єкта (особистість, клас, групу, історичну спільність, націю, товариство та ін.) до практичної дії, є рушійною силою історичного процесу. Зупинимось на проблемі співвідношення інтересів і діяльності, інтересів і власності. Вибір такого кола проблем пояснюється тим, що, по-перше, між названими поняттями існують тісні зв'язки і, по-друге, їх неможливо обійти мовчанням. Діяльність, у тому числі й організаційно-розпорядча, є структурним моментом інтересу як умова, засіб, можливість. Інтерес містить у собі насамперед вибіркове ставлення народу до об'єктивної можливості суспільного розвитку, відношення до тих об'єктів, котрі виникають у процесі реалізації цих можливостей.

В інтересі як суспільному відношенні виражене діалектичне протиріччя між потребами етнічних спільностей і умовами їх задоволення. Виражаючи оптимальний за таких умов спосіб задоволення потреби, інтерес є виявлення соціальної активності народу в певному напрямку. У цьому значенні сама діяльність стає моментом реалізації інтересу. Джерелом розвитку інтересів народу є внутрішнє протиріччя в тому значенні, якому відповідає протиріччя між різними сторонами потреб і умов життєдіяльності. Визначальній ролі суттєвих сил народу у їх ставленні до його потреб відповідає визначальна роль виробництва відносно споживання. Кожна особлива діяльність відповідає особливому інтересу, який може бути справжнім або ілюзорним. Звичайно, народ усвідомлює, так чи інакше, необхідність задоволення своїх потреб. Однак реалії суспільного буття такі, що задовольнити всі відразу інтереси нікому не вдається. Практичне здійснення інтересів, тобто прояв сил, задоволення потреб, самоствердження і самореалізації людей є критерієм того, які інтереси є справжніми, а які ілюзорними. Тільки справжній зміст предметно чуттєвої діяльності відповідає справжньому змістові інтересу.

Говорячи про інтерес, К. Маркс писав, що «його зміст, як і його форма та засоби здійснення, задаються суспільними умовами, незалежними від Рябека О.Г., 2013

індивідів» [5, С. 99]. Сукупність суспільних умов існування народу утворює його становище, яке визначає зміст його інтересів, тобто зміст майбутньої діяльності. До політичних джерел розвитку інтересів народу належить, звичайно, боротьба за владу, яка розгортається помірно чи запекло, мирно чи немирно між різноманітними субетнічними чи змішаними субетнічними класами, партіями, блоками, зонами, регіонами тощо. Боротьба далі розгортається поміж тими, хто захопив владу і прагне мати більше впливу в суспільстві, володіти і розпоряджатися суспільним багатством, керуючись корпоративними чи егоїстичними інтересами. Отже, виражати і захищати народні інтереси має сам народ. Таким чином, політичні інтереси народу формуються тоді, коли, по-перше, з'являється сам народ як особлива етнічна спільність і, по-друге, з'являється політика як система таких відносин і зв'язків між етнічними суб'єктами, зміст яких полягає в пануванні і підкоренні. Головним органом вираження і захисту інтересів народу є держава. Вона наслідує найбільш прогресивні та стійкі елементи попередніх управлінських організацій. По-друге, локалізація інтересів народу у просторовому вимірі призводить до появи організаційних рівнів або організаційної структури у діяльності держави. Важливим чинником є те, що інтереси народу мають системоутворювальну функцію. Інтересами народу живе і дихає майже все суспільство. Інтереси народу детермінують економічні порядки, визначають форми держави, культурно-історичні і сімейно-побутові традиції. По-третє, масштабність і енергетична потужність інтересів народу у ході культурно-історичного розвитку під патронатом держави еволюційно сформувала специфічні види її діяльності, покликані задовольняти потреби народу: політика, державне регулювання і державне управління. Так виникли специфічні форми функціонування державної влади: міжнародна і внутрішня політика для задоволення довгострокових потреб і інтересів народу. Як відомо, міжнародна політика будь-якої держави спрямована на залагодження конфліктів між народами, країнами і державами на міжнародній арені або на створення нових організаційних структур на кшталт ОБСЄ. У той же час її внутрішня політика спрямована на гармонізацію інтересів особистості, суспільства і держави.

Відносно до власних потреб і інтересів держава забезпечує державний розвиток і національну безпеку шляхом специфічного процесу, що відомий нам як державотворення. Відповідно до цих організаційних рівнів і видів державної влади сформувались засоби їх організаційної і політичної реалізації і контролю. На рівні буття інтересів особистості або приватних інтересів історично сформувалась і стало функціонує така форма державної влади як державне управління. Отже, інтереси народу детермінували форми державної влади, до яких ми маємо дослідити можливість і порядок залучення громадських організацій, а саме: міжнародної і внутрішньої політики, державного регулювання і державного управління.

Російські науковці, уточнюючи визначення системи державного управління як реального об'єкту, що було сформульоване Г.В. Атаманчуком, прийшли до висновку, що сучасна система державного

Інтереси планетарної спільноти як чинник формування світової держави

управління – це цілісність, яка утворюється наступними компонентами: 1) інститутами державного управління; 2) професійною спільністю державних службовців; 3) професійною діяльністю державної служби; 4) процесами реалізації управлінських функцій; 5) технологією (методами, прийомами і засобами управлінської дії); 6) відносинами і зв'язками, що виникають між суб'єктами управління, провідне місце серед яких займають управлінські; 7) об'єднаними структурою, що є визначеним способом поєднання компонентів і елементів [6, С. 28]. Водночас ми є прихильниками іншої точки зору на елементи і структуру державного управління. Виходячи з наявної політологічної літератури і джерельної бази державного управління, такими елементами, що мають сформуватися у структурі Світової держави, є такі: а) механізм державного управління б) апарат державного управління, в) орган державного управління, г) інститут державного управління, д) принципи організації та діяльності апарату державного управління. Коротко охарактеризуємо ці складові системи державного управління.

Апарат державного управління. Апарат держави – частина механізму держави. Апарат держави – юридично оформлена система всіх державних органів, що здійснюють безпосередню практичну роботу з управління суспільством, виконання завдань і функцій держави. Можливе двояке розуміння апарату держави: у вузькому і широкому розумінні. У вузькому розумінні – власне управлінський апарат, або апарат виконавчої влади, який складається з чиновників і очолюється вищими виконавчими органами. У широкому розумінні – поряд із власне управлінським апаратом включає главу держави, парламент, місцеві органи управління, збройні сили, міліцію (поліцію), дипломатичні представництва за кордоном та ін. Ознаки апарату держави: 1) система державних органів, що становить собою налагоджену структурну організацію, засновану на загальних принципах, єдності кінцевої мети, взаємодії та орієнтовану на забезпечення реалізації функцій держави; 2) система юридично оформлених державних органів, тобто таких, що наділені компетенцією (повноваженнями, предметом ведення, юридичною відповідальністю) і займаються управлінням суспільством на професійній основі як носії влади; 3) система державних органів, у рамках якої діяльність державних службовців суворо відмежована від «власності», яка належить їм як суб'єктам; 4) система органів, кожний із яких має матеріально-технічні засоби для здійснення цих функцій; 5) система органів, диференційованих відповідно до принципу поділу влади на законодавчу, виконавчу і судову; 6) система органів, яка здійснює свою діяльність з управління суспільством і виконання функцій держави у формах безпосередньо управлінських і правових.

Безпосередньо управлінські форми діяльності державного апарату не мають юридичного характеру. Їх функції наступні: а) організаційно-регламентуюча – розробка наукових рекомендацій, підготовка проектів документів, організація виборів та ін.; б) організаційно-господарська – бухгалтерський облік, статистика, постачання та ін.; в) організаційно-ідеологічна – роз'яснення нормативних актів, формування громадської

Рябека О.Г., 2013

думки та ін. Правові форми діяльності державного апарату мають юридичний характер: правотворча, правозастосовна, правоохоронна, контрольно-наглядова, установча. Правотворча діяльність – форма діяльності компетентних органів держави зі встановлення, зміни або скасування правових норм. Ця діяльність охоплює підготовку проектів нормативних юридичних актів, їх прийняття та видання. Правозастосовна діяльність – форма діяльності компетентних органів держави з реалізації правових норм. Ця діяльність охоплює організацію і контроль за додержанням правових норм. Правоохоронна діяльність – форма діяльності компетентних органів держави з попередження правопорушень і притягнення правопорушників до юридичної відповідальності. Вона здійснюється з метою охорони і захисту правових норм шляхом застосування до правопорушників заходів юридичного впливу.

Орган державного управління. Державні органи є структурними ланками державного апарату. Орган держави – частина державного апарату – група осіб або одна особа, що має юридично визначену державно-владну компетенцію для виконання завдань і функцій держави. Кожний орган держави створюється для здійснення певного виду державної діяльності, тобто має свої предмет ведення, завдання і функції. Ознаки органу держави: 1) формується державою або безпосередньо народом (наприклад, парламент) відповідно до закону і функціонує на його основі; 2) має передбачені конституцією або іншими законами спеціальні функції, які він здійснює від імені держави; 3) має державно-владні повноваження, що дозволяють йому здійснювати юридично обов'язкові дії: а) видає нормативні та індивідуальні акти; б) здійснює контроль за точним і неухильним виконанням вимог, передбачених цими актами; в) забезпечує і захищає ці вимоги від порушень шляхом застосування заходів виховання, переконання, стимулювання, у разі потреби – державного примусу; 4) функціонально взаємодіє із іншими органами в процесі реалізації своїх повноважень, керуючись принципом «дозволено лише те, що прямо передбачено законом». Принцип «дозволено усе, що не заборонено законом» не належить до діяльності державних органів. Цей принцип діє у сфері майнових відносин громадян, юридичних осіб; 5) складається із службовців, що перебувають в особливих правовідносинах один з одним і органом: обсяг, порядок використання ними владних повноважень встановлюються законом і набувають конкретизації в посадових інструкціях, штатних розкладах та ін. 6) має необхідну матеріальну базу – казенне майно, що знаходиться в його оперативному управлінні; свій рахунок у банку; джерело фінансування – державний бюджет; 7) має організаційну структуру (побудова за видами окремих служб і чисельним складом), територіальний масштаб діяльності, систему службової підзвітності та службової дисципліни. Під «державним апаратом» розуміється система органів, які безпосередньо здійснюють управлінську діяльність і наділені для цього державно-владними повноваженнями. Поняття «механізм держави» охоплює державні підприємства і державні установи, що під керівництвом апарату держави практично здійснюють

Інтереси планетарної спільноти як чинник формування світової держави

функції держави у сфері виробничої діяльності, пов'язаної зі створенням матеріальних цінностей держави (державні підприємства) і нематеріальних цінностей (державні установи). Для державних установ типовою є невиробнича діяльність у сфері охорони здоров'я, наукових досліджень, проектування, навчально-виховної, духовно-освітньої роботи тощо.

Державні підприємства і державні установи не можна зарахувати до державних органів, тому що вони відрізняються від них низкою ознак: 1) не мають державно-владних повноважень, тобто не є носіями державної влади; 2) безпосередньо створюють матеріальні або духовні блага; 3) мають специфічну організаційну структуру: є організованими державою трудовими колективами робітників і службовців на чолі з відповідальним керівником, що діє на засадах єдиноначальності; 4) мають суворо позначене коло повноважень: адміністрація підприємств і установ здійснює управлінські функції виключно у сфері своєї діяльності, у межах підприємства або установи; 5) керуються у своїй діяльності власним статутом відповідно до законодавства. Інститут державного управління. Інститут держави – відносно відокремлена частина державної структури, що користується певною автономією. Відповідно до структурно-функціонального принципу інститути держави можна поділити на: а) організаційні (інститут президента, інститут парламенту); б) функціональні (інститут референдуму, інститут адміністративного контролю, інститут державної влади). Види інститутів держави за ступенем складності: а) прості (елементні) – не можуть бути розділені на дрібніші інститути (інститут надзвичайного стану, інститут адміністративного контролю, інститут референдуму, інститут відповідальності уряду); б) комплексні – складаються з декількох підінститутів, які, у свою чергу, можуть бути інститутами для спадного роздібнення (інститут форми держави включає підінститути: форми правління, форми устрою, форми режиму; інститут державного суверенітету: повнота і верховенство всередині, незалежність і рівноправність зовні; інститут представника держави на місцях: губернатор, префект та ін.).

Види інститутів держави за пріоритетністю положення: а) основні (наприклад, інститут державної влади); б) "примикачі" – належать до перших (наприклад, інститут державного суверенітету, інститут представника держави на місцях). Види інститутів держави за принципом «поділу влади»: а) інститути законодавчої влади (парламент, референдум та ін.); б) інститути виконавчої влади (монарх, президент, уряд, виконавчі органи влади на місцях та ін.); в) інститути судової влади (звичайні суди, надзвичайні суди, спеціальні суди, судова відповідальність, судовий контроль та ін.). Інститути держави змінюються в ході історичного розвитку. Деякі інститути зникають (інститут абсолютної монархії), інші з'являються (участь громадян в управлінні державою). Специфічні інститути існують у мусульманських країнах (меджліс – порядок звернення до правителя члена мусульманської общини), в Ізраїлі (кібуци – особлива форма місцевого самоврядування) та ін.

Принципи організації і діяльності апарату державного управління. Для державного апарату потрібні спеціально підготовані кадри чиновників-управлінців, які мають необхідну кваліфікацію і професіоналізм. Прошарок людей, зайнятих на роботі в апараті держави, визначають як бюрократію (бюрократ – від грец. "столоначальник"). Цей термін вживають і для негативної характеристики таких проявів у діяльності державного апарату, як формалізм, тяганина, кар'єризм, прагнення до особистої вигоди, корумпованість, байдужість до людей та їх потреб. Щоб перебороти негативні явища, використовуються демократичні методи і стиль роботи, ціла система спеціально розроблених реально діючих заходів і механізмів, покликаних приборкати, стримати бюрократизацію. Ефективні такі заходи, як заміщення посадових осіб за конкурсом, переведення управлінського апарату на роботу за контрактом, позбавлення державних службовців права брати участь у комерційній діяльності, але одночасно встановлення для них високого рівня заробітної плати (соціально-правова захищеність), яка забезпечує зацікавленість у чесній службі. Управлінський апарат має бути інструментом органів влади, обраних і контрольованих народом.

Для підвищення ефективності і якості функціонування державного апарату необхідно, щоб в основі його організації і діяльності була система принципів. Принципи організації і діяльності державного апарату – відправні засади, незаперечні вимоги, висунуті до формування і функціонування державних органів. Основні принципи організації і діяльності державного апарату: 1) пріоритет прав і свобод людини; 2) єдність і поділ влади; 3) верховенство права – виражається, наприклад, у праві оскарження в суді рішень державних органів, відшкодуванні шкоди, заподіяної їх незаконними діями; 4) законність; 5) ієрархічність – підлеглість по вертикалі; 6) організаційно-правова зв'язаність діяльності державних органів і посадових осіб; 7) поєднання виборності і призначуваності; 8) демократизм методів і стилю роботи; 9) змінюваність; 10) поєднання колегіальності та єдиноначальності; 11) гласність і урахування громадської думки; 12) професійна компетентність; 13) економічність, програмування, науковість; 14) право рівного доступу до державної служби. Інтегрується усе це у цілісність або, філософською мовою, знімається: мається на увазі організаційні рівні, види діяльності, застосування принципів організації і діяльності державного управління та наявність засобів державного управління у механізмі державного управління.

Механізм держави – цілісна ієрархічна система державних органів, що здійснюють державну владу, а також установ, підприємств, за допомогою яких виконуються завдання і функції держави. Ознаки механізму держави: 1) це ієрархічна система, тобто система, побудована на засадах субординації та координації. Політико-організаційну основу системи складають органи держави, територія держави, збройні сили та інші державні військові формування, державні символи, столиця держави; 2) це цілісна система внутрішньо організованих елементів, яка має спільні принципи побудови і єдині завдання та цілі діяльності. Кожний із суб'єктів механізму держави як

його системний елемент є органічно обумовленим усіма іншими його елементами і функціонуванням системи в цілому; 3) це система, яка має чітку структуру з певними зв'язками між її елементами. Так, одну з підсистем держави утворюють вищі органи держави: представницькі, виконавчі, глава держави. Інша підсистема – місцевого рівня: ради та їх виконкоми, державні адміністрації та їх глави. Особливою підсистемою є судова, а також правоохоронні органи: прокуратура, міліція, органи служби безпеки та ін.; 4) це система, яка має єдину бюджетну, грошову, банківську системи, державну власність, котрі становлять організаційно-економічну основу; 5) це взаємодіюча, динамічна і реально працююча система, за допомогою якої функціонує держава, здійснюється управління суспільством (по суті, механізм держави створюється для виконання її функцій).

Отже, вищевикладене чітко вказує на те, що саме інтереси народу суттєво і за певними правилами впливають на організаційне поле буття людей. Думка про те, що в суспільному розвитку існує закон інтересу була вперше сформульована понад 200 років тому К.А. Гельвецієм, котрий писав: «Якщо фізичний світ підпорядкований законові руху, то світ духовний не менше підпорядкований законові інтересу. ... На землі інтерес є всесильним чарівником, який змінює в очах усіх істот вид всякого предмету. Інтерес несе в собі об'єктивну інформацію про властивості взаємодіючих природних і соціальних суб'єктів [7, С. 143]. Таким чином, запропонований аналіз призводить до наступних фундаментальних висновків у контексті потенційного існування Світового Уряду. По-перше, у суспільному розвитку серед численних об'єктивних законів існує і закон інтересу, який ми розглядаємо як внутрішній, суттєвий, необхідний, повторюваний зв'язок або відношення у пошуках і виборі шляхів, форм, методів і засобів, якими користується етнічний суб'єкт з метою розв'язання протиріч між потребами та умовами своєї життєдіяльності. По-друге, інтерес народу – не тільки мотивована діяльність, яка спрямована на пошук і вибір раціональних та ірраціональних шляхів, форм, методів і засобів розв'язання протиріч між потребами, ідеалами, цілями, цінностями та умовами життєдіяльності світової спільноти як суб'єкта історичного процесу, а й породжує стан суб'єкта, який потребує влади або її перерозподілу. По-третє, інтереси планетарної спільноти мають морфогенетичні властивості, оскільки вони породжують організаційні рівні влади, Світову державу як первинного сталого носія влади, детермінують види державної влади і структуру системи державної влади, її принципи організації і діяльності. По-четверте, морфологічні і функціональні складові системи світової державної влади інтегруються у цілісність, що у сучасному політологічному полі отримала назву механізм державної влади і яка має сформуватися і стало функціонувати в умовах інформаційної, семантичної, онтологічної і організаційної єдності планетарної спільноти.

Список використаної літератури:

1. Локк Дж. Сочинения: В 3 т. [Пер. с англ.] / Локк Дж. – М.: Мысль, 1985. – Т. 2. –

621 с.

2. Здравомыслов А. Г. Потребности. Интересы. Ценности / Здравомыслов А. Г. – М.: Политиздат, 1986. -223 с.

3. Рябека О.Г. Державно-громадське управління у дискурсі демократизації суспільства: монографія /за наук. ред. проф. В.П.Беха; Мін-во освіти і науки України, Нац. пед. ун-т імені М.П.Драгоманова. - К.: Вид-во НПУ імені М.П.Драгоманова, 2011. – 289 с

4 . Політологічний енциклопедичний словник / [Упорядник В. П. Горбатенко; За ред. Ю. С. Шемшученка, В. Д. Бабкіна, В. П. Горбатенка]. – 2-е вид., доп. і перероб. – К.: Генеза, 2004. – 736 с.

5. Маркс К. Экономические рукописи 1857 – 1859 годов // Маркс К., Энгельс Ф. Соч. – 2-е изд. – Т. 46. – Ч. 1. – 560 с.

6. Атаманчук Г. В. Теория государственного управления: Курс лекций / Атаманчук Г. В. – М.: Юридическая литература, 1997. – 400 с.

7. Тарасенко А. А. Общественные интересы и личность [Текст] / А. А. Тарасенко; науч. ред. Н. Н. Заренок; Ин-т философии и права АН БССР. – Минск: Наука и техника, 1980. – 151 с.

REFERENCES (TRANSLATED & TRANSLITERATED)

1. John Locke. Works in 3 volumes. [Translated from English] / John Locke. - M: Thought, 1985. - T. 2. – 621p.

2. Zdravomyslov A.G. requirements. Interests. Values / Zdravomyslov A.G. - M. Politizdat, 1986. -223 p.

3. Ryabeka OH State and public administration in the discourse of democratization of society: Monograph / scientific editorship of Professor V.P.Beha, Ministry of Education and Science of Ukraine, the National Pedagogical University Dragomanov. - K. Publisher NEC Dragomanov, 2011. - 289 p.

4. Politological encyclopedic dictionary / [Compiled VP Horbatenko, edited by Y.S. Shemshuchenko, V.D. Babkin, V.P. Horbatenko]. - 2nd edition, revised and enlarged. - K.: Genesis, 2004. - 736 p.

5. Marx. Economic Manuscripts 1857 - 1859 / / Marx-Engels Collected Works. - 2nd edition. - T. 46. - Part 1. - 560 p.

6. Atamanchuk G. Theory of the State: Lectures / Atamanchuk G.V. - M: Legal Literature, 1997. - 400 p.

7. Tarasenko A. Public interest and personality [Text] / A.A. Tarasenko, science editor. N.N. Zarenok, Institute of Philosophy and Law, Academy of Sciences of the Byelorussian SSR. - Minsk: Science and Technology, 1980. - 151 p.

О.Г. РЯБЕКА (кандидат политических наук)

Национальный педагогический университет имени М.П.Драгоманова, Киев

E-mail: ryabeka@bigmir.net

ИНТЕРЕСЫ ПЛАНЕТАРНОЙ ОБЩНОСТИ КАК ФАКТОР ФОРМИРОВАНИЯ МИРОВОГО ГОСУДАРСТВА

В статье обосновывается гипотеза, что глобализационные процессы, которые сегодня сопровождаются становлением онтологического, информационного, семантического, организационного единства мировой общности, сетевого общества, планетарной коммуникации, рано или поздно материализуются в Мировое государство со всеми элементами, которые свойственны национальному государству.

Ключевые слова: глобализация, информатизация, семантическое, онтологическое, организационное и информационное единство, Мировое Правительство

O.RIABEKA

National Pedagogical Dragomanov University, Kyiv

E-mail: ryabeka@bigmir.net

INTERESTS OF PLANETARY COMMUNITY AS A FACTOR AFFECTING THE FORMATION OF WORLD STATE

The article proves the hypothesis that globalization processes, followed by formation of ontological, informational, semantic and organizational unity of the world community, network society, and planetary communication will sooner or later materialize in World state with all the elements, characteristic of the national state. Background research interests of the place and role of the planetary community in shaping global power lies in the acute social need to play the leading tendencies of the modern political process that requires the formation of a qualitatively new and more democratic global governance structure development. Our vision of forming government global scale is that the macro does not negate the laws and regularities of it to lower. The working hypothesis of the paper is that the generalized interests of the planetary community should form a world power and world government. The purpose of the proposed study is to briefly describe the elements of an ordinary state, formed on a national basis, to be played on a planetary level. Gnoseological aspect interest indicates that it is a subjective element, the ideal agent events of public life. Intepce - i complex multifaceted social relation, which is in close organic connection with the needs and ideals. Depending on the satisfaction of some needs i have further needs interests are not simplified and complicated, become more multifaceted. In regard to the public interest as expressed dialectical contradiction between the needs of ethnic communities and their conditions of satisfaction. Expressing an optimal way under such conditions to meet the needs and interest is to identify the social activity of the people in a certain direction. In this sense, the activity itself becomes a point of interest. The source of the interests of the people is an internal contradiction in the sense which corresponds to the contradiction between the various parties needs and living conditions. Substantiated that to improve the efficiency and quality of functioning of the state apparatus requires that the basis of its organization and operation of a system of principles. The principles of organization and operation of the state apparatus - the starting principles undeniable claims put forward in the formation and functioning of government. It is essential interests of the people and according to certain rules affecting the organizational field of human life. Conclusions in social development among the many objective laws exist i intepecy law, which we consider to be internal, essential, necessary, repeated connection or relation in finding ways of choosing i, forms, methods, which is subject to ethnic resolving conflicts between the needs and circumstances of his life. The interest of the people - not only motivated activity that aims at finding i choose rational and irrational ways, forms and methods of solution i contradictions between the needs, ideals, goals, values and life conditions of the international community as the subject of the historical process, but generates a state entity that needs power or redistribution. Interests planetary community have morphogenetic properties as they generate organizational levels of government, world power as the primary carrier of stable government, determine the types of government structure and system of government, principles of organization and operation. Morphological and functional components of the system of world government are integrated in integrity, in modern political science was known mechanism of state authority and which has formed and became function in information, semantic, ontological and organizational unity of the planetary community.

Key words: globalization, informatization, semantic, ontological, organizational and informational unity, planetary social organism, World state, World Government.

Стаття надійшла до редколегії 12.09.13

Прийнята до друку 17.09.13

Рецензент: к.ф.н., доц. Богуславська О.